

dění oprav za vyličeného stavu shledati zřeknutí se nároku na provádění oprav po rozumu § 36 čís. 3 ex. ř. a nedopadá proto právní názor vyslovený v rozhodnutí čís. 3029 a 6535 sb. n. s., jehož se dovolatelka dovolává, na tento případ.

K 2. Jak z toho, co pod 1. uvedeno, vyplývá, odpírala žalobkyně zásadně provedení oprav rozsudkem právoplatně jí uložených a nebyl proto za tohoto stavu věci žalobce povinen se postarati o stavební povolení ku provedení oprav, jak správně na to poukazuje napadený rozsudek. Kromě toho podle § 19 slezského stavebního řádu ze dne 2. června 1883 čís. 26 z. zák. slez. mohla také žalobkyně zažádati o stavební povolení, ovšem že v plné moci žalovaného. Že žalovaného žádala o vystavení této plné moci a že žalovaný jí vystavení plné moci odepřel, žalobkyně ani netvrdí.

Čís. 12464.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Přibrání účastníků ku provádění důkazů není vyloučeno a jest je naopak přibrati, kdykoliv to soud pokládá za potřebné k úspěšnému provádění důkazů. Závažným jest přibrání účastníků jen tam, kde jest předepsáno zvláštním zákonným ustanovením.

(Rozh. ze dne 24. března 1933, R I 245/33.)

Soud první stolice zbavil otce moci otcovské a uložil mu, aby platil dítěti výživné. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu otcovu.

Důvody:

Napadenému usnesení rekursního soudu, jímž potvrzeno bylo usnesení soudu první stolice, vytýká rekurent jednak zmatečnost, jednak nezákonnost po rozumu § 46 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. Dovolací rekurs není však opodstatněn. Zmatečnost shledává rekurent v tom, že byly osoby přezvědné slyšeny za jeho nepřítomnosti, tak že neměl možnosti klásti jim otázky a výpovědi jejich uvést na pravou míru. Rekurent však přezírá, že v tomto případě nebylo porušeno ustanovení § 46 písm. g) uvedeného zákona o nutnosti slyšení účastníka před rozhodnutím, ježto byl o věci slyšen dne 24. března 1932 a zmatek tento není tudíž opodstatněn. Podle ustanovení druhého odstavce § 18 téhož zákona jest dáti všem účastníkům příležitost, by se o věci vyjádřili a to zpravidla ústně. Přibrání účastníků ku provádění důkazů podle § 28 cit. zák. není vyloučeno a jest naopak je přibrati, kdykoliv to pokládá soud za potřebné k úspěšnému provádění důkazů. Za závažné lze přibrání účastníků požadovati jen tam, kde jest předepsáno

zvláštním zákonným ustanovením. O takový případ tu nejde, a neuznal-li soud za nutné prováděti výslech osob přezvědných za přítomnosti rekurenta, nezaložil tím zmatečnost řízení.

Čís. 12465.

Povinnost k placení kupní ceny zboží (vody) nastává již odběrem zboží a není závislá na vystavení účtu. Dodáním zboží počíná také běžeti promlčecí lhůta pro nárok na zaplacení kupní ceny.

(Rozh. ze dne 24. března 1933, Rv I 2222/31.)

Žalující obec dodávala žalovanému vodu na stavbu budovy do 31. srpna 1925. Koncem listopadu 1925 zaslala žalobkyně žalovanému účet za dodanou vodu. Žalobu o zaplacení kupní ceny za vodu zadala žalobkyně na soudě dne 20. listopadu 1928. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolací soud právě tak jako první soud považuje žalobní nárok za promlčený. Skutkové zjištění, že se dodávání stavební vody skončilo koncem roku 1924 po případě nejpozději před 31. srpnem 1925, od které doby platila se odebraná voda dle vodoměru, není odvolatelkou ani napadeno a odvolací soud je proto přejímá i pro rozhodnutí o odvolání. Lhůta promlčecí počíná běžeti od okamžiku, kdy nárok může býti uplatněn, to jest žalobou vymáhán, což z pravidla je od doby splatnosti, kde je však dáno na vůli věřitele, by splatnost způsobil nějakým svým aktem, počíná se běh promlčecí lhůty od doby, kdy splatnosti bylo lze docíliti (§ 1478 obč. zák. a Krčmář: Právo obligační — publikace Všehrdu — str. 115). To znamená v souzeném případě, že splatnosti pohledávky žalující strany mohlo býti docíleno vzhledem k uvedeným zjištěním již koncem roku 1924, nejpozději však před 31. srpnem 1925, od které doby běží tříletá promlčecí lhůta podle § 1486, čís. 1 obč. zák. a zák. čís. 47/1925. Žalující strana mohla totiž nejpozději koncem srpna 1925 podati účet na odebranou vodu (výpočet opírá se o kubaturu staviva) a tím způsobiti splatnost pohledávky. Podání účtu až koncem listopadu 1925 nemá vliv na běh promlčecí lhůty, která již šla od konce srpna 1925, žaloba podaná až 20. listopadu 1928 byla podána již po promlčení a nemůže míti úspěch, ano promlčení bylo žalovanou stranou namítáno (§ 1501 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka vytýká nesprávné právní posouzení v otázce, kdy počala běžeti promlčecí lhůta. Míni, že počala běžeti teprve vydáním účtu na odebranou vodu a nikoli dnem ukončení odběru vody. Její názor není však správný. Jde o dodávání vody, tedy o koupi. Podle § 1062 obč. zák. je kupitel povinen převzít věc hned nebo ve vymíněnou dobu a ihned hotově zaplatiti. Povinnost k placení nastává tedy odběrem a není závislá na vystavení účtu. Podle § 1478 obč. zák. zaniká právo, jež